

Vdovy v tísní (1): Láska prochází márnicí

ÚVODNÍ ZNĚLKA

1. ANEŽČIN BYT, OBÝVÁK (U VSTUPNÍCH DVEŘÍ) - DEN

Někdo zvoní. Anežka jde ke dveřím a dívá se kukátkem, kdo to je. Zarazí se, opře se zády o dveře a zjihne. Dotýčný za dveřmi v ní vyvolal nepříjemné pocity. Neví, jestli má otevřít. Kdosi za dveřmi znovu zvoní. Anežka se dá do pořádku a přece jenom otevře. Za dveřmi stojí pozitivně naladěná, ale nejistá Růžena se srdcem na dlani. Anežka se na ni nezučastněně usměje jako na cizího člověka.

ANEŽKA

Přejete si?

RŮŽENA

Ahoj, Anežko!

ANEŽKA

My se známe?

RŮŽENA

Jasně že jo! Já jsem přece Růžena, tvoje kamarádka.

ANEŽKA

(zamyslí se)

Měla jsem jednu kamarádku. Umřela. Je to už dávno.

RŮŽENA

Ale já žiju, Anežko! Dívej!

Růžena roztáhne přátelsky ruce. Anežka jen na chvílku vypadne z role a její úsměv se promění v jedovatý škleb.

ANEŽKA

(jedovatě odsekne)

Jenže pro mě jsi už dávno mrtvá. Sbohem.

Anežka chce zavřít dveře, ale Růžena jí v tom zabrání.

RŮŽENA

A nemohla bys mě exhumovat? Já bych si do konce života sypala na hlavu popel.

ANEŽKA

Leda kdyby byl rozžhavenej.

RŮŽENA

Přišla jsem se ti omluvit.

Anežka se vrací do své role.

ANEŽKA

A za co, prosím tě?

RŮŽENA

Ty víš.

Anežka se už opět jedovatě usmívá.

ANEŽKA

(zamyslí se)

Budu hádat. Hodila jsi nám do sklepa zápalnou láhev? Nebo jsi podminovala schody?

RŮŽENA

Přišla jsem se ti omluvit za Kamila. Že jsem ti ho přebrala.

ANEŽKA

Ale to už je čtyřicet let.

RŮŽENA

Bylo to tenkrát ode mě svinstvo.

ANEŽKA

A to ti došlo až teď?

RŮŽENA

Tak nějak jsem se zamyslela.

ANEŽKA

Ty máš tak dlouhý vedení, že bys mohla dělat v Praze tramvajovou

trolej.

RŮŽENA

Tak promiň.

ANEŽKA

Nebo ti lékaři našli rakovinu a ty si teď před smrtí urovnáváš resty, abys neskončila v pekle.

RŮŽENA

To už přeháníš. A kdybys věděla, co se z Kamila vyklubalo, tak bys mě tu takhle negrilovala.

ANEŽKA

Do tvýho soukromýho života mi nic není. A odpustky taky neprodávám. Sbohem!

Anežka chce znovu zavřít dveře před Růženou, ale ta jí v tom opět zabrání.

RŮŽENA

Jasně, tenkrát jsem se zachovala jako mrcha. Ale už je to čtyřicet let. To by byla i vražda dávno promlčená.

ANEŽKA

(zarazí se)

Ona se dá vražda promlčet?

RŮŽENA

Snad jo.

ANEŽKA

Kdybych to tenkrát věděla, uškrtila bych tě silonkou. Ale ještě to můžu dohnat, jestli mi nedáš pokoj.

Anežka chce znovu zavřít dveře, ale Růžena jí v tom opět zabrání a k tomu se navíc přestane ovládat a přitvrdí.

RŮŽENA

Tak abys věděla! Já ti Kamila

nepřebrala! To on sbalil mě! Pořád říkal, že se s tebou rozejde! Jestli ti moje omluva nestačí, tak radši pudu a už se tu nikdy neukážu.

ANEŽKA

To bude nejlepší. Měj se a pozdravuj Kamila.

Anežka zavírá dveře. Než je stačí dovřít, zaslechne ještě Růženčina slova:

RŮŽENA

Vyřídím. Jestli mě teda v urně uslyší.

Anežka znovu otevře dveře. Je nepříjemně překvapená, bolí jí to.

ANEŽKA

Cože?

RŮŽENA

Kamil je po smrti.

ANEŽKA

Upřímnou soustrast.

RŮŽENA

Je to už skoro dvacet let, co měl pohřeb.

ANEŽKA

To přicházím s křížkem po funusu...
A jak se mu to stalo?

Růžena se rozhlédne po chodbě. Ten prostor jí vadí.

RŮŽENA

Nemohla bych ti to říct uvnitř?

ANEŽKA

Jen když odpřísáhneš, žes ho nezabila. Nechci bejt tvůj další zářez na topůrku.

RŮŽENA
Přísahám. A ty zase slib, že mě
neuškrtíš silonkou.

ANEŽKA
Slibuju. Žádná silonka.

Anežka ukáže Růženě, ať jde dál, a ustoupí. Růžena
vchází.

ANEŽKA
(dodá tišeji)
Použiju šňůru od mixéru.

Anežka zavírá dveře.

2. ANEŽČIN BYT, OBÝVÁK (POHOVKA, ŠICÍ STROJ) - DEN

Růžena a Anežka sedí na pohovce. Anežka se ještě
vzpamatovává z šoku, pomáhá si jízlivostí.

RŮŽENA
Zemřel tragicky. Ujed se k smrti.

ANEŽKA
Tys byla vždycky až moc dobrá
kuchařka.

RŮŽENA
Jenže Kamil zemřel při soutěži
v pojídání švestkových knedlíků.

ANEŽKA
Tak snad mu aspoň chutnalo.

RŮŽENA
Asi jo. V rakvi se usmíval. Ale
možná to bylo kvůli tomu, že mu ty
knedlíky museli v márnici
vystříkávat z pusy hadicí.

ANEŽKA
A tos mu nemohla uvařit něco
dobrého, aby se nemusel plahočit

po soutěžích?

RŮŽENA

Nemohla. Ten den nám zrovna nešel plyn. Ale jinak soutěžil v pojídání čehokoliv i doma.

ANEŽKA

A co jed práci?

RŮŽENA

Žádnou neměl. Vyžral si invalidní důchod.

ANEŽKA

Tos mu v tom nemohla zabránit?

RŮŽENA

Jednou jsem to zkusila, a málem sežral i mě. Naštěstí se mu nepodařilo vstát z vodní postele.

ANEŽKA

A jak se tedy dostal na tu soutěž v pojídání knedlíků?

RŮŽENA

Ten den pod ním vodní postel praskla. Vyplavilo ho to až před barák. Pak si najal souseda. Ten tenkrát jezdil s tatrou.

(dojme se)

Kdybych věděla, že už se domů nevrátí.

ANEŽKA

Holt boží mlýny melou pomalu, ale jistě.

RŮŽENA

(zarazí se)

Ty mu to přeješ?

ANEŽKA

Jemu ne. Tobě!

(škodolibě se baví)

Sis vysnila gejzíry lásky a von se
ti z toho vyklubal kuchařskej
maratón. Školní jídelna hadr!

RŮŽENA

Jen si ulev. Je to trest za to, že
moje láska byla naplněná.

ANEŽKA

(dál se baví)

Jo, naplněná, švestkovejma
knedlíkama!

RŮŽENA

Tys byla vždycky škodolibá. Možná
proto si Kamil vybral mě.

ANEŽKA

Ještěže tak. Protože já pak kápła
na nejlepšího chlapa na světě.

(zasní se a rozzáří)

Procestovali jsme spolu celej
svět, když nepočítám Antarktidu,
Afriku, Ameriku a Austrálii.

RŮŽENA

To ti toho moc nezbylo.

ANEŽKA

(suše k Růženě)

Nebuď malicherná.

(znovu se zasní)

A jaká s ním byla legrace. Jestli
smích prodlužuje život, tak já
budu žít do sta let.

RŮŽENA

To ti zbejvá ještě rok života.

Anežka se zasměje, aby dala najevo, že je nad věcí.

ANEŽKA

Mě nemůžeš urazit.

RŮŽENA
(rozhlíží se po bytě)
A kde je vůbec ten tvůj manžel?

ANEŽKA
(zvážní)
Taky zemřel.

RŮŽENA
(také zvažní)
To je mi líto.
(zamyslí se)
Láska prochází márnicí.
(k Anežce)
A jak se mu to stalo?

ANEŽKA
Při bungee jumpingu. Skákal z
mostu nad řekou a obsluha si
nevšimla, že se blíží loď.
(dojme se)
Byla to strašná rána.

RŮŽENA
Jau. To mě mrzí.

ANEŽKA
(špatně se jí o tom
mluví)
Bezvládně se tam houpal. A loď šla
ke dnu.

RŮŽENA
Myslela jsem, že aspoň ty jsi
šťastná.

ANEŽKA
(náhle vesele)
Taky že jsem.
(náhle smutně)
Až na tu smrt.